

König Róbert

Eredményes esztendőt hagyott maga mögött König Róbert, fiatal grafikusművészünk. 1987-ben elnyerte a tihanyi Kisgrafikai Biennálé nagydíját és megkapta a Csongrád Megyei KISZ-Bizottság díját a vásárhelyi Őszi Tárlaton. Nevét e környéken egyébként is ismerik, hiszen — mint a Kisgrafikai Barátok Körének művészeti vezetője — igen jó kapcsolatot tart fenn a dél-alföldi grafikusokkal, művészekkel, sokszor járt a mártélyi és a vásárhelyi művésztelepen.

A Képzőművészeti Főiskolán Raszler Károly és Rozanits Tibor tanítványaként végzett, majd 1975-ben a Grafikai Tanszék munkatársa lett, jelenleg is itt adjunktus. A klasszikus grafikai műfajokkal: a rézkarccal, a fametszettel és a litográfiával foglalkozik elsősorban, ezeket a technikákat oktatja. Meghatározó élmény volt számára 1978-as olaszországi tanulmányútja. Az olasz miliő olyan mély nyomot hagyott benne, hogy az itáliai motívumok később is rendszeresen visszatértek, szerepeltek alkotásain. 1985-ös angliai tanulmányútja talán nem ilyen elementáris erővel befolyásolta művészetét, de az ott készített vázlatai alapján az elmúlt években igen sok kis- és nagylapot készített, amelyek az emberiség egyetemes problémáit, múlt és jelen kérdéseit ábrázolják.

Igaz, König Róbert izzig-vérig mégiscsak hazai grafikus, akinek stílusát alapvetően befolyásolta a magyar képzőművészet olyan kiváló mestere, mint Kondor Béla. Az őt ért hatások alatt viszonylag hamar kialakította egyéni felfogását, sajátos látásmódját. Stílusának lényege a szerkesztettség, az építkező jelleg. Alkotásain gyakran megfigyelhető a képet keresztül-kasul átszelő, ívelt, határozott rajzú, a témáknak feszültséget kölcsönző vonalrendszer, amely így kisebb-nagyobb síkokra, felületekre bontja a képet. Ez talán a világ feldaraboltságának a látszatát kelthetné a befogadóban, ha König nem tudná ezeket a síkokat erőteljes vonalaival mégis egységben tartani.

König Róbert társadalmi orientációjú grafikus. Ez a társadalmi érzékenység figyelhető meg nála az 1970-es évek végén készült római sorozatában. Ez tükröződik az egyszerű emberek életét ábrázoló alkotásain. A munka világát mutatja be a különféle mesterségekről, például az üvegfújókról készített sorozatában. S miközben ábrázol, egyúttal utal azokra az évezredek hiedelmekre, mítoszokra (Prometheusz-sorozat), melyek a témával kapcsolatosak. Állandó törekvése, hogy ne csupán ábrázoljon, hanem mélyebbre kíván hatolni s általános jelentéseket, értelmet és értékeket keres. Természetábrázolásai is tartalmaznak olykor szimbolikus tartalmakat.

Munkáiban dialektikus hatásokra törekszik: megfigyeli és képileg egybekomponálja az egymással szembenálló tendenciákat, jelenségeket. Nem fél például a rút, vagy a groteszk bemutatásától sem. Gyakran ábrázol csúnya dolgokat: összegyűrt papírgalacsint, vagy a brit főváros divatos-csúnya punk-figuráját, de ezeket mindig olyan esztétikai rendszerbe építi, mely kiutat akar mutatni. Gyakran rajzol zsokékat, bohócfigurákat, skótdudás különöket, groteszk állatokat, felmutatva így a való világ sokféleségét, tarkaságát. Igen előszeretettel ötvözi egybe a hazai életből táplálkozó élményeit és külföldi útjain szerzett tapasztalatait. E vonatkozásban különösen érdekes a balatonfelvidéki kőkereszt olyan jellegű ábrázolása, amely az angliai Stonehenge kőoszlopaira emlékeztet. S valóban, két olyan kultikus emlékről van szó, amely átfogja egész történelmünket, múltat, jelent. Közben pedig összekapcsolódik egymással a társadalmi-vallási és a természeti szimbolika: a mindent átfogó és átölelő szőlőinda áthatolhatatlan szövevénye. Néha az az ember benyomása: igazi grafikai epigrammák ezek.

SZABÓ TIBOR